

Nr 176.

Av herr **Molin**, om ändring i fastställda grunder för resekostnadsersättning till riksdagens ledamöter för resa till och från riksdagen.

De bestämmelser om ersättning för resekostnad till och från riksdagen, som hittills tillämpats för riksdagens ledamöter, kunna i många hänseenden anses numera särdeles otillfredsställande. Dels hava bestämmelserna utfärdats vid olika tillfällen och hava behövt så många ändringar och tillägg, att det erbjuder svårigheter att taga rätt på dem alla, dels hava de för det mesta tillkommit under så olika förhållanden mot nutidens, att de i många fall icke uppfylla sitt ändamål att verkligen beräkna skälig ersättning för kostnaderna under resan.

De nuvarande bestämmelserna, sådana de tillämpats eller i varje fall stå skrivna äro följande:

Skjuts: 3 kronor per skjutsmil (bestämt vid 1868 års riksdag, se 9 saml. nr 120).

Ångbåt: ersättning för enkel hyttplats (bestämt vid samma riksdag).

Järnväg: å statsbana: avgift för 1 klass å snälltåg (1867 års riksdag). Sådan avgift beräknas även å delar av statsbana, där 1 klass ej förekommer (enligt fullmäktiges i riksgäldskontoret bestämmelse den 15 februari 1894). För resa å *norra stambanan* å längre sträcka än 300 kilometer utgår ersättning för plats i andra klassens vagn å persontåg med tillägg av $3\frac{1}{4}$ öre per kilometer (i enlighet med riksdagens beslut år 1865, i vilket dock orden »blandat tåg» användes).

Avgift för sovkupe å statsbana beräknas, då resan skett med sådant tåg att en dylik avgift måst erläggas (bestämt vid 1895 års riksdag).

Privatbana: ersättning för bästa i taxan för respektive banor upptagna klass (bestämt vid 1881 års riksdag).

Transport av reseffekter beräknas från och med 1900 års riksdag

i överensstämmelse med resereglementet i svensk författningssamling, alltså enligt senaste upplaga av detta med 1 krona vid vardera av resans ändpunkter samt vid andra tillfällen, då sådan transport måst verkställas.

Dessutom har vid enstaka tillfällen förekommit:

Båtlega: för vilken ingen riksdagsbestämmelse finnes, men som av vederbörande riksdagsmän upptagits till självkostnadspris.

Efter införandet av provisoriska avgifter å statsbanorna hava bestämmelserna om särskild ersättning per bankilometer för de norrländska riksdagsmännen av sig självt och utan riksdagsbeslut bortfallit, så att alla numera utfå ersättning enligt första klass.

Det torde vara överflödigt att referera de motiv, varpå riksdagen vid varje tillfälle grundat sina beslut, liksom också att mera ingående motivera det olämpliga och otidsenliga förfaringssättet vid beräkningen av riksdagsmännens resekostnader. Särskilt olämplig och orättvis är bestämmelsen om tre kronor per skjutsmil, då maximiskjutslegan ingestädes här i landet numera upptager ett så blygsamt belopp.

Det synes som borde riksdagen göra rent bord med alla de nu gällande olämpliga bestämmelserna rörande resekostnadsersättningen till och från riksdagen och i stället besluta, att sådan ersättning, dock utan beräkning av dagtraktamente, hädanefter skall utgå enligt första klassen i gällande resereglemente.

På grund av det anförda hemställes,

att riksdagen med upphävande av alla tidigare beslut rörande resekostnadsersättningen till och från riksdagen måtte besluta, att sådan ersättning, dock utan beräkning av dagtraktamente, hädanefter skall utgå enligt första klassen i gällande resereglemente.

Stockholm den 16 januari 1919.

Emil Molin.